

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	V Ka 42/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 6 listopada 2023 roku w sprawie II K 1726/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Zarzut obrońcy oskarżonego:</u> naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 42 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec M. D. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku w celu wyeliminowania jej na ten czas z grona kierowców, żeby zapewnić	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	bezpieczeństwo jej samej, jak i innym uczestnikom ruchu		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy na błędną konstrukcję wywiedzonego w apelacji zarzutu. Skarżąca podniosła zarzut obrazy prawa materialnego, lecz w istocie kwestionowała błąd w ustaleniach faktycznych, który skutkował oceną, że wobec oskarżonej istnieje konieczność wyeliminowania ją z ruchu drogowego. Niemniej jednak tak wadliwie sformułowany zarzut nie zwalnia Sądu odwoławczego z obowiązku kontroli orzeczenia w zaskarżonej części. Wskazać zatem należy, że obraza prawa materialnego może polegać jedynie, na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które zostało oparte na trafnych i</p>			

niekwestionowanych
ustaleniach
faktycznych.

Ponadto, obraza ta
może polegać albo
na błędnej wykładni
zastosowanego
przepisu, albo
zastosowaniu lub
niezastosowaniu
określonego
przepisu prawa
materialnego
wówczas, gdy jego
zastosowanie jest
obowiązkowe, a
nie fakultatywne
(tak postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 9 grudnia
2012r., sygn. akt
II K.K. 330/12,
LEX nr1232827).

O obrazie prawa
materialnego można
mówić jedynie
wówczas, gdy
uchybiecie polega
na niezastosowaniu
się przez sąd do
normy bezwzględnie
obowiązującej, a
więc jakiegoś nakazu
albo zakazu. W
przedmiotowej
sprawie Sąd I
instancji
prawidłowo w
oparciu o art. 42 § 1
k.k. w zw. z art. 43§1
k.k. orzekł wobec
oskarżonej środek
karny w postaci
zakazu wszelkich
pojazdów
mechanicznych, w
związku ze
skazaniem M. D.
za czyn z art.
177§2 k.k.. Obrońca

w wywiezionej skardze apelacyjnej wyeksponowała okoliczności, które według niej nie zostały uwzględnione w sposób wystarczający na korzyść oskarżonej na etapie oceny zasadności zastosowania wobec oskarżonej środka karnego. Chodziło skarżącej obrońcy, że pokrzywdzona przyczyniła się do wypadku drogowego, poprzez niezachowanie podczas przekraczania przez nią jezdni szczególnej ostrożności i nie ustąpienie pierwszeństwa kierującej p., nadto, że przed zdarzeniem M. D. nie popełniła żadnego przestępstwa, czy choćby nawet tylko wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, nadto, że oskarżona pracuje w S., gdzie codziennie dojeżdża samochodem, a możliwość korzystania przez nią z auta pozostaje konieczna dla dalszego świadczenia przez nią pracy, niezbędnej dla jej

utrzymania. W
ocenie Sądu
odwoławczego
argumentów tych
nie można podzielić
w sposób
przekładający się na
reakcję karną w
zakresie orzeczenia
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych za
rozważany wypadek
komunikacyjny.
Podstawę do
orzeczenia kary i
środków karnych
stanowi
przestępstwo, a
miarę kary jego
społeczna
szkodliwość. To
właśnie stopień
społecznej
szkodliwości czynu
powinien
kształtować
orzeczenie o karze.
Stosownie zaś do
art. 115§2 k.k.
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
bierze się pod uwagę
rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
rozmiar
wyrządzonej szkody,
sposób i okoliczności
popęlnienia czynu,
wagę naruszonych
obowiązków, a także
postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych
reguł ostrożności
i stopień ich
naruszenia. Sąd
merytoryczny

w procesie ferowania wyroku dokonał oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i stopnia winy oskarżonej. Podnoszone przez obrońcę, wskazane okoliczności, nie umniejszają stopnia szkodliwości społecznej występkę z art. 177§2 k.k., a tym samym nie przemawiają za uchynieniem orzeczenia o zastosowanym środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Pozostałe eksponowane w wywiedzionej na korzyść oskarżonej apelacji okoliczności odnoszące się do właściwości i warunków osobistych podsądnej oraz jej sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa nie mogą przesłaniać wielości i charakteru tych okoliczności, które działają na jej niekorzyść. Nie można tracić z pola widzenia tego, że M. D., jak większość sprawców nieumyślnych wypadków drogowych, jest osobą niekaraną

o ustabilizowanym, nienagannym trybie życia, mającą - z racji młodego wieku - plany na przyszłość, związane z zarobkowaniem. Utrudnienia w życiu codziennym oskarżonej w związku z orzeczoną środkami karnymi są naturalną konsekwencją popełnienia przestępstwa, z którymi musi liczyć się każdy sprawca czynu, jakiego dopuściła się oskarżona. Uciążliwości z nią związane nie uniemożliwiają w ogóle funkcjonowania oskarżonej w życiu codziennym. Auto stanowi przede wszystkim, tak jak w większości przypadków, środek transportu do przemieszczenia się do pracy. Zresztą istotą zastosowania środka karnego jest wzmocnienie funkcji represyjnej kary. Zdaniem Sądu Okręgowego postulowany przez obrońcę wniosek o uchylenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie

może być zaakceptowany, zarówno z powodu prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Wymierzony środek karny ma bowiem uzmysłwić oskarżonej naganność jej postępowania (uświadomić wagę naruszonych norm prawnych) i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a jednocześnie oddziaływać na społeczeństwo, do którego informacja o niej dotrze, a wysokość i rodzaj reakcji karnej ma kształtować w świadomości społecznej przekonanie, że popełnienie przestępstwa, także nieumyślnego, skutkuje odpowiedzialnością karną. Wskazać należy, że oskarżona naruszyła szereg reguł obowiązujących kierowcę – zasadę szczególnej ostrożności, poprzez brak obserwacji w sposób szczególny drogi, kierowała pojazdem z nadmierną prędkością zbliżając się do skrzyżowania, wreszcie wykonała

nieprawidłowy manewr ominięcia pieszej, skutkiem czego było spowodowanie wypadku ze skutkiem śmiertelnym.

Zastosowana przez Sąd I instancji reakcja karna nie tylko nie może być uznana w świetle wskazanych okoliczności za nadmiernie dolegliwą i surową, ale wręcz musi być potraktowana jako łagodna, o czym poniżej (przy okazji rozważań odnośnie apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonej).

Wskazać należy, że orzeczony zakaz ma bowiem przede wszystkim uniemożliwić sprawcy ponowne popełnienie przestępstwa tego samego rodzaju, a jednocześnie wyeliminować oskarżoną na pewien czas z ruchu drogowego. Środek ten tym samym w pewnym zakresie realizuje funkcję wychowawczą – uświadamiając sprawcy konieczność respektowania zasad bezpieczeństwa w

<p>ruchu. Orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów pełni także funkcje retributywną, wyrażającą się na wyrządzeniu sprawcy dolegliwości, pozbawia bowiem możliwości prowadzenia pojazdów, co bez wątpienia jest dolegliwością, w tym ekonomiczną. Przy uwzględnieniu powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się istotne okoliczności podniesione w środku odwoławczym, dające podstawę do uwzględnienia postulatu apelującej, a zmierzającego do odstąpienia zastosowania środka karnego.</p> <p>W tym stanie rzeczy nie odnosi skutku apelacja obrony.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie zawartego w punkcie II wyroku Sądu I instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>orzeczenia wobec M. D. zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres roku</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek w zakresie postulatu uchylecia orzeczenia o srodtku karnym, z przyczyn wskazanych powyzej byl niezasadny.</p>				
<p>3.2.</p>	<p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u></p> <p>1. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec M. D. w stosunku do stopnia winy oskarżonej oraz społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu, polegającą na wymierzeniu jej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych jej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

czynów oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonej;

2. rażąca łagodność orzeczonej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jako nieadekwatnej do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k.;

3. rażąca łagodność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w rozmiarze roku jako nieadekwatnego do celów kary i pozostałych zasad

	określonych w art. 53 k.k.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Orzeczone wobec oskarżonej kara nie jest łagodna w stopniu rażącym, zatem brak podstaw do uwzględnienia zarzutu odwoławczego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego określonego w art.438 pkt 4 k.p.k.. Skarżący w uzasadnieniu apelacji nie wykazał zasadności podniesionego zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary, w tym, aby w realiach niniejszej sprawy należało uznać, że Sąd Rejonowy rażąco naruszył zasady wymiaru kary. Sąd I Instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w kształtowaniu wymiaru kary, rolę zaś Sądu odwoławczego jest kontrola czy granice swobodnego uznania sędziowskiego			

stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. W ramach prowadzonego postępowania odwoławczego ingerencja Sądu odwoławczego w zakresie wysokości kary i sposobu jej ukształtowania możliwa jest tylko wówczas, gdy stwierdzone zostanie, że ma ona charakter rażąco niewspółmierny. Zgodnie z art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które mają zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy zastosowaniu jej dyrektyw

wymiaru. Istotnym jest, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną przez sąd I instancji można byłoby nazwać karą rażąco niewspółmierną, co oznacza niewspółmierność w stopniu nie dającym się zaakceptować. Kara rażąco niewspółmierna jest taką karą, której wysokość i sposób ukształtowania ustalono wprawdzie w granicach ustawowego zagrożenia to jednak nie uwzględniono we właściwy sposób dyrektyw ustalania jej wysokości. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy jednoznacznie stwierdzić należy, iż karze wymierzonej oskarżonej nie można przypisać waloru rażącej niewspółmierności. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w dowodach zebranych w toku rozpoznania sprawy i wnioskach zeń wynikających. Sąd I Instancji, jak wynika

to z pisemnych
motywów
zaskarżonego
orzeczenia, dostrzegł
i właściwie ocenił
wszelkie
okoliczności mające
wpływ na ustalenie
rodzaju i wysokości
kary, zarówno te
obciążające, jak i
łagodzące i nie
sposób przyjąć, że
nadał nadmierne
znaczenie tym
pierwszym lub nie
docenił tych drugich.
W ocenie Sądu
Okręgowego należy
podzielić stanowisko
Sądu I instancji,
że dotychczasowa
postawa oskarżonej,
w tym okoliczność,
że w dacie orzekania
była osobą
niekaraną,
pozwalają przyjąć, że
zachodzi w stosunku
do jej osoby
pozytywna prognoza
na przyszłość, iż
nie powróci na
drogę przestępnego
działania, a kara
pozbawienia
wolności orzeczona
z dobrodziejstwem
warunkowego
zawieszenia jej
wykonania odniesie
właściwy walor
wychowawczy, który
wzmocniony
zostanie funkcją
represyjną poprzez
wymierzenie
skorygowanego
środka karnego.
Wysokość tego

ostatniego
rozstrzygnięcia
będzie stanowiła
realną dolegliwość
dla oskarżonej.
Najistotniejsze jest,
że orzeczony środek
karny zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych
wyeliminuje
oskarżoną na
oznaczony czas ze
społeczeństwa jako
kierowcę.
Jednocześnie
orzeczony okres
próby w odniesieniu
do kary pozbawienia
wolności będzie
stanowił istotny
element
gwarancyjny. Jeżeli
oskarżona nadużyje
danego mu przez
wymiar
sprawiedliwości
zaufania i ponownie
naruszy porządek
prawny, wówczas
nie uniknie kary
pozbawienia
wolności, która
zostanie jej
zarządzona do
wykonania.
Osiągnięciu
wychowawczego
celu sprzyja przy tym
rozmiar ustalonego
przez Sąd Rejonowy
okresu próby, na
jaki warunkowo
zawieszono
wykonanie kary
pozbawienia
wolności. Taki stan
rzeczy sprawia, że
kara wymierzona

oskarżonej spełnia stawiane przed nią cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz pomocna będzie w procesie jego resocjalizacji. W ocenie Sądu Okręgowego rodzaj oraz wysokość kary określonej wobec oskarżonej realizuje także stawiane przed nią cele w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa. Mając na uwadze powyższe okoliczności i biorąc pod uwagę ogólne dyrektywy i zasady wymiaru kary mające swe zastosowanie, co do sprawców czynów takich jakie przypisano oskarżonemu, a także kierując się zasadą sprawiedliwości, prewencji ogólnej i szczególnej Sąd odwoławczy w konsekwencji wzięcia pod rozwagę wszelkich okoliczności niniejszej sprawy, mających znaczenie dla wymiaru kary uznał, że zarówno rodzaj, jak i wysokość kary ustalone zostały

w prawidłowym wymiarze.

Sąd Okręgowy podzielił jednakże zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego odnośnie rażącej łagodności środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w rozmiarze roku.

Rażąca niewspółmierność reakcji karnej zachodzi w tych przypadkach, gdy na podstawie ujawnionych w sprawie okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary czy środków karnych, można przyjąć iż zachodzi tak wyraźna różnica (dysproporcja)

pomiędzy karą orzeczoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kodeksu karnego, że nie można jej zaakceptować.

Zgodnie z zasadą współmierności

środka karnego do stopnia społecznej szkodliwości przy wymiarze środka karnego uwzględnia się podmiotowe i przedmiotowe przesłanki określające ten stopień, a w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, przesłanki kierujące sprawcą i sposób jego działania. W zależności od oceny motywów i sposobu działania sprawcy, stopnia jego demoralizacji oraz potencjalnego zagrożenia, jakie przedstawia on dla porządku prawnego odmiennie kształtować się mogą wskazania, co do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania środka karnego na konkretnego sprawcę. I wreszcie dyrektywa kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oznacza konieczność należytego wzięcia pod uwagę Sądu orzekającego społecznego odbioru kary. Przy uwzględnieniu powyższego, w ocenie Sądu

Okręgowego, w przedmiotowej sprawie ujawniły się istotne okoliczności podniesione w środku odwoławczym, dające podstawę do uwzględnienia postulatu apelanta zmierzającego do podwyższenia zastosowanego środka karnego. Uzasadniając powyższe zaakcentować należy zwłaszcza wysoki stopień winy oskarżonej. Oskarżona naruszyła kilka podstawowych zasad ruchu drogowego, począwszy od przekroczenia administracyjnie dopuszczalnej prędkości w miejscu zdarzenia, braku zachowania szczególnej ostrożności poprzez brak obserwacji w sposób szczególny drogi. Zdarzenie miało w bardzo dobrych warunkach drogowych, nie wystąpiły żadne okoliczności łagodzące nonszalancję oskarżonej. Prędkość samochodu przekraczała prędkość bezpieczną, czyli taką, która pozwala

kierującemu
zareagować z
odpowiednim
wyprzedzeniem na
to co dzieje się
na drodze. Samej
drogi oskarżona
praktycznie nie
obserwowała, mimo
iż miała taki
obowiązek, tym
bardziej
przemieszczając się
w okresie
wakacyjnym w
miejscowości
turystycznej, w
porze dnia, gdzie
natężenie ruchu
turystów jest
znaczne. M. D.
przemieszczała się w
miejscu
wymagającym od
kierującego
wzmózonej
koncentracji oraz
prowadzenia
pojazdu z
zachowaniem
szczególnej
ostrożności - w
sposób rozważny
i odpowiedzialny,
przy czujnym
obserwacji
przedpola jazdy. W
świetle powyższego
orzeczenie zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych na
okres roku jawi się
jako
nieakceptowalne,
rażąco łagodne w
odniesieniu do
stopnia winy i
stopnia społecznej
szkodliwości

przypisanego
wstępku wypadku
komunikacyjnego.
Jest to reakcja karna
mogąca w odczuciu
społecznym
wzbudzić
uzasadnione
przekonanie, że
sprawca
popelnionego w
takich warunkach
i w taki sposób
przestępstwa,
którego
następstwem była
śmierć drugiego
człowieka nie został
sprawiedliwie
ukarany. Waga,
stopień i ilość
naruszonych zasad
bezpieczeństwa
ruchu drogowego
w pełni uzasadniały
dokonanie korekty
wysokości
orzeczonego środka
karnego w postaci
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych.
Zgodnie z art.56
k.k. skutki wypadku
mają odpowiednie
znaczenie również
przy orzekaniu
środka karnego.
Zaakcentować
należy zwłaszcza
wysoki stopień winy
M. D. - oskarżona
jako młody
kierowca, tym
bardziej
zobligowana była do
przestrzegania zasad
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym.
Nadto zwrócić

uwagę należy na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, na który wpłynęły takie czynniki jak rodzaj i charakter naruszonych dóbr – zdrowie i życie człowieka, które na wartość najwyższą i generuje istnienie wszelkich innych dóbr. Oskarżona stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, co wymaga odpowiednio surowej i represyjnej reakcji. Ustalony wymiar środka karnego uwzględnia formę i postać winy oskarżonej oraz okoliczności należące do strony podmiotowej. Oskarżona swoim zachowaniem dała dowód tego, że nie daje gwarancji bezpiecznego prowadzenia pojazdu, w związku z czym konieczne jest wyeliminowanie jej z ruchu na drodze na okres 3 lat. Natomiast proponowany przez skarżącego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat uznać należało za wygórowane żądania, nie przystające do okoliczności

przedmiotowego zdarzenia drogowego.			
Wniosek			
wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wymierzona oskarżonej kara oraz środek karny, po uwzględnieniu dokonanej przez Sąd Okręgowy modyfikacji, w świetle opisanych wyżej okoliczności, są sprawiedliwe, uwzględniają zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary oraz środków karnych, o których mowa w art. 53 k.k.. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna zapewnia realne możliwości			

<p>osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonej. Powinna ona zarazem wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara tego rodzaju i w tym wymiarze oraz środek karny będą oddziaływały właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wysokość środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych		
Zwiąże o powodach zmiany		
Wobec częściowego uwzględnienia wskazanych w apelacji argumentów na poparcie zarzutu niewspółmierności środka karnego Sąd Okręgowy dokonał podwyższenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. 3.	Wysokość kwot zasądzonych od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. V. z tytułu wydatków poniesionych w związku z korzystaniem z pomocy prawnej świadczonej przez pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym orzeczone zostały z uwzględnieniem § 11 ust. 2 pkt.4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, zgodnie z którymi stawka	

minimalna, według której określa się wysokość zwrotu tych wydatków wynosi 840 złotych.

Stosownie do treści art. 635 k.p.k. niezależnie od tego kto wniósł środek odwoławczy, jeżeli dojdzie do zmiany wyroku skazującego lub orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego na niekorzyść oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ustala się na ogólnych zasadach. To zaś oznacza, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje reguła przewidziana w art. 627 k.p.k., wedle której od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sadowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Jeżeli chodzi o wydatki poniesione przez Skarb Państwa, co do których na oskarżonego sąd odwoławczy niniejszym postanowieniem nałożył obowiązek

	<p>ich zwrotu złożyła się kwota 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenie pism procesowych (& 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku Dz. U. Nr 108 poz. 1026 z późniejszymi zmianami). Kierując się normą art. 624§1 k.p.k. Sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną od opłaty, mając na względzie konieczność uiszczenia przez oskarżoną obowiązku naprawienia szkody.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>sędzia Sławomir Przykucki sędzia Anna Rutecka-Jankowska sędzia Rafał Podwiński</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot apelację wnoszący</p>	<p>obrońca oskarżonej</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	rodzaj kary zasadniej, wysokość środka karnego w postaci zakazu

ustalenie, którego dotyczy apelacja	prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Sygn. akt V Ka 42/42

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego adw. M. N.,
3. zwrócić akta II K 1726/22

Koszalin, dnia 18 marca 2024 roku

sędzia Anna Rutecka-Jankowska